

Erstatning for det Vaand, som saaledes blev laaet paa deres frie Naadighed, deres Dispositionsrætt over deres Ejendom. Men selv om det kunde være berettiget at Statshensyn at lægge en saadan Indskrænkning paa Ejernes Ejendomsraadighed, idet man sagde til dem: Højere Hensyn gøre det nødvendigt, at Du ikke maa disponere over din Ejendom paa den og den Maade, vi have en Fæstning her, af Hensyn til den maa vi forbyde Dig, saa længe Fæstningen staar, at handle saaledes, saa skulde man i og for sig mene at naar Aarsagen falder bort, saa maatte ogsaa Virkningen falde bort. Naar Staten siger: Vi have ikke mere Brug for denne Fæstning, der er ingen Grund til længere at opretholde Fæstningen, den fyldstgør ikke længere de Fordringer, som Tiden stiller, saa maatte man tro, at saa maatte ogsaa det Vaand, den Indskrænkning, der er lagt paa Ejernes Naadighed, falde bort og vel at mærke falde bort uden nogen som helst Godtgørelse fra deres Side, saa vist som den i sin Tid er paalagt dem, uden at de fik nogen Godtgørelse. Uden at det i øvrigt er min Hensigt at komme ind paa dette Spørgsmaal, som vel for øvrigt nok, hvis det havde været noget mere praktisk, ogsaa kunde trænge til at finde en Afgørelse, saa forekommer det mig dog paafaldende, at man ved Loven af 26de Februar 1869 nedlagde Nyborg Fæstning og hævede Demarkationsfæstningen paa denne Fæstning, saaledes som ganske rigtig den højtærede Krigsminister gjorde opmærksom paa, uden at der blev affordret Grundejerne, hvis Ejendomme laa i Demarkationsterrænet, nogen Godtgørelse, medens det er Mentingen, at man altsaa her ved Fredericia Fæstning skal kunne affordre Grundejerne et saadant Vederlag, som Regeringen efter de stedlige Forhold finder passende. Det forekommer mig at være en forstellig Maade at behandle Grundejerne paa i de to Kommuner, i Nyborg og Fredericia, og jeg kunde i alt Fald ønske at se den begrundet noget mere, end Tilfældet er efter det foreliggende. For øvrigt skal jeg gøre opmærksom paa, at der jo ogsaa kan frembyde sig det Spørgsmaal: Hvorledes skal der forholdes, hvis det bliver til noget med Afhændelsen af Citadelterrænet til Fredericia Kommune, skal Servitutten følge med, eller skal den fremdeles være i Statens Haand? Naar vedkommende Grundejer en Gang om 10, 20, 30 Aar har Lykt til at benytte sin Grund, at bebygge den, skal han saa henvende sig til Ministeriet, eller skal han henvende sig til Kommunen? I Loven af 1867 drejede det sig jo om temmelig betydelige Værdier, jeg erindrer ikke i

Djeblikket, hvor mange Millioner der ere indtaksereede, men det er temmelig sikkert ganske betydelige Beløb, der gennem Afløsning af Demarkationsfæstningen indtaksereedes, der blev jo indført en meget omstændelig Fremgangsmaade, en Kommission blev nedsat, der skulde foretage Taksation, gældende for 5 Aar. Være disse 5 Aar udløbne, uden at Servitutten var afløst, skulde en ny Taksation eller en ny Vurdering finde Sted. For at fremstyre en Afløsning af Servitutten var det, saa vidt jeg erindrer, 50 pCt. af den takserede Værdiforhøjelse, Byggesfriheden medførte, som Grundejerne skulde indbetale til Statskassen. Benyttede de den ikke i de første 5 Aar, steg den 10 pCt.; de skulde da indbetale 60 pCt. o. s. fr. Det er dette Spørgsmaal, som jeg synes, det kunde have sin Interesse at se oplyst ved denne Lejlighed, men da Tiden for Samlingen er saa langt fremrykket, at det maatte kunde lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen at søge disse Oplysninger, skal jeg ikke insistere paa, at de bringes til Veje, saa fremt det ikke er muligt under Sagens almindelige Gang gennem Rigsdagen. Jeg har kun ønsket at pege paa dette Punkt, at der dels her foreligger et Retsspørgsmaal, som nok kunde trænge til Afgørelse, og dels ogsaa nogle enkelte praktiske Vansteligheder.

Colding: Jeg vil kun udtale, at jeg finder det meget heldigt, om man ikke bragte denne Sag i Udvalg, men derimod sluttede den ved en hurtig Behandling i denne Samling. Da jeg har Ordet, vil jeg tillade mig at gøre det ærede Medlem fra Kalundborg (M. Sørensen) opmærksom paa, at han maa vist ikke rigtigt have læst Forslaget med dets Bemærkninger igennem, naar han mener, at det skulde være Fredericia Kommune, som alene havde Køberetten til disse Grunde. Det staar der ikke, og hvis Hændelse ikke er afsluttet inden 1ste April 1896, vil det naturligvis være Krigsministerens Hensigt at saa dem afhændede til andre eventuelle Købere. I Henhold til det af Krigsministeren indbragte Lovforslag vil Spørgsmaalet komme frem igen, dersom vi ikke kunne komme overens med Fredericia Kommune, og saa vil man søge Bemyndigelse til at sælge dem til andre. — Hvad angaar det store Antal Tdr. Land, der er Tale om, er det ganske sikkert, at det vil være af meget lidt Interesse for Statskassen, om man udbød det alt paa en Gang; thi det er givet, at naar saa mange Grunde paa en Gang udbydes, faar man mindre for dem, end naar de udbydes efterhaanden, som der